

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У.7302/12
19.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиле АА из ..., Улица ..., коју заступа Милован Ђурић, адвокат из Ваљева, Улица Карађорђева број 41, поднетој против туженог Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство трговине, туризма и телекомуникација, ради поништаја решења број 118-00-16/2012-03 од 06.04.2012. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 19.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем о престанку радног односа по сили закона, ставом првим диспозитива, АА, којој је решењем о оцени квалитета рада број 112-01-9/529/2010-05 од 23.02.2012. године, утврђена оцена за квалитет рада "незадовољава", престаје радни однос по сили закона даном коначности наведеног решења, дана 28.03.2012. године, а ставом другим диспозитива наведено је да против овог решења жалба није допуштена, али може да се покрене управни спор.

Тужбом поднетом Управном суду дана 02.06.2012. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда управног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног

права. Наводима тужбе указује да је пресудом Управног суда У.бр.19254/10 од 23.11.2011. године, уважена њена тужба и поништено претходно решење туженог од 15.01.2010. године, те да у извршењу те пресуде тужени орган није поступио по инструкцијама датим у пресуди Управног суда и пресуди Врховног касационог суда, који је одбио захтев туженог органа за преиспитивање судске одлуке. Указује да је тужбом у управном спору оспорила законитост решења о оцени квалитета рада која јој је изречена за претходни период рада у 2009. години, те сматра да се до доношења одлуке о овом претходном питању по тужби тужиље, не може прихватити становиште туженог органа у погледу престанка радног односа даном коначности решења о одређивању оцене незадовољава. Стога, у недостатку доказа о одлуци по претходном питању у погледу изречене оцене квалитета рада, која је тужбом пред истим судом оспорена, није било места доношењу побијаног решења. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а предмет врати на поновни поступак и одлуку.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану. Указује да је сагласно образложењу пресуде Управног суда 23 У.19254/10 од 23.11.2011. године, и правним последицама пресуде и примедбама суда, у поновном поступку донео решење о оцени квалитета рада тужиљи од 23.02.2012. године, те да је даном коначности тог решења, а по приспећу повратнице о датуму уручења истог тужиљи, донето овде оспорено решење, у коме је, сходно члану 132. Закона о државним службеницима, утврђен разлог због кога је тужиљи престао радни однос по сили закона, као и дан када јој радни однос престаје. Како је чињенично неспорно да је решење о оцени квалитета рада постало коначно дана 28.03.2012. године, сматра да је даном коначности тог решења по самом закону тужиљи престао радни однос и да је доношењем овог решења поступљено у свему сагласно правним схватањима и примедбама суда у означеној пресуди 23 У.19254/10 од 23.11.2011. године, као и пресуди Врховног касационог суда.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је након спроведеног управног поступка у коме није било повреда правила поступања од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари и након потпуно утврђеног чињеничног стања, применом члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009) и члана 132. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/2005 ... 104/2009), решио да тужилји, као државном службенику коме је решењем о оцени квалитета рада утврђена оцена "незадовољава", престаје радни однос по сили закона даном коначности тог решења, дана 28.03.2012. године. Наиме, одредбом члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), прописано је да су руководиоци органа државне управе, јавних агенција и организација за обавезно социјално осигурање и друга овлашћења лица у тим органима, односно организацијама, у складу са законом, дужни да изврше проверу квалитета рада запослених у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона, а ставом 5. истог члана закона, прописано је да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена незадовољава, престаје радни однос даном коначности решења. Одредбом члана 132. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/2005 ... 104/2009), прописано је да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона, руководилац органа доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао као и да се против таквог решења може покренути управни спор. Како из списка предмета и образложења оспореног решења произлази, а тужилја не спори да јој је решење о оцени квалитета рада број 112-01-9/529/2010-05 од 23.02.2012. године, уручено дана 28.03.2012. године, чиме је ово решење постало коначно у управном поступку, то је полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно по оцени суда одлучио тужени орган да тужилји по сили закона престаје радни однос даном коначности решења о утврђивању оцене за квалитет рада незадовољава, дана 28.03.2012. године. При томе је тужени орган поступио у свему сагласно пресуди Управног суда 23 У.19254/10 од 23.11.2011. године, па су неосновани наводи тужбе којима се указује да оспорено решење није донето сагласно примедбама суда датим у означеној пресуди.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужилја указује да је против решења туженог Министарства број 112-01-9/529/2010-05 од 23.02.2012. године, којим је одбијена

њена жалба против решења о оцени квалитета рада, а које је претходно питање за одлучивање о престанку радног односа, пред Управним судом покренула спор који није окончан, па налази да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку о законитости оспореног решења. Ово јер је решење о престанку радног односа тужиљи, које је донето на основу члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, деклараторне природе односно решење којим се не утврђују права и обавезе, већ се констатује да је наступио законом прописан услов за престанак радног односа а није спорно да је решење којим је тужиљи утврђена оцена квалитета рада "не задовољава" постало коначно даном достављања другостепеног решења којим је одбијена њена жалба изјављена против тог првостепеног решења. Осим тога, суд је увидом у списе предмета Управног суда 22 У.5841/12, утврдио да је пресудом овог суда 22 У. 5841/12 од 17.03.2014. године, одбијена тужба тужиље поднета против решења туженог Министарства број 112-01-9/529/2010-05 од 23.02.2012. године, чиме је то решење постало и правноснажно.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 19.05.2014. године, 15 У.7302/12

**Записничар,
Михајло Ралић,с.р.**

**Председник већа-судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић